

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery, v právní věci žalobce: **M. P.**, bytem R., B. 68, zastoupen JUDr. Hanou Koudelovou, advokátkou, se sídlem Národní tř. 71, Hodonín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: E.ON Česká republika, s.r.o., se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2015, č. j. JMK 97288/2015, sp. zn. S-JMK 38925/2015/OÚPSŘ

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2015, č. j. JMK 97288/2015, sp. zn. S-JMK 38925/2015/OÚPSŘ, **s e** v části, kterou bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Vracov, odboru výstavby a zemědělství ze dne 16. 1. 2015, č. j. 399-330-14-9 tak, že se na základě ust. § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění, zamítá žádost o vydání dodatečného povolení jednak plotu, jednak zděné přízemní stavby se sedlovou střechou o zastavěné ploše cca 35 m², umístěných na pozemku parc. č. 2180/4 v k.ú. V. u K., **z r u š u j e** a věc **s e** v této části **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21 316 Kč, ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce JUDr. Hany Koudelové, advokátky se sídlem v Hodoníně, Národní tř. 71.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

(včetně rekapitulace průběhu správního řízení)

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Městského úřadu Vracov, odboru výstavby a zemědělství (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 1. 2015, č. j. 399-330-14-9. Tímto rozhodnutím byla žalobci zamítnuta žádost o dodatečné povolení stavby „Oplocení a zemědělský sklad“ na pozemcích parc. č. 2179/12 a 2180/4 v k. ú. V. u K., provedených bez územního rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí žádosti částečně vyhověl, neboť vydal dodatečné povolení dokončeného oplocení na pozemku parc. č. 2179/12. Zbytek žádosti, týkající se dodatečného povolení plotu a přízemní stavby na pozemku parc. č. 2180/4, zamítl.

Prvostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno na základě žádosti žalobce ze dne 4. 4. 2014. V rámci řízení před správním orgánem prvního stupně vydal Městský úřad Kyjov, odbor životního prostředí a územního plánování (dále též „orgán ochrany přírody“), závazné stanovisko k předmětným stavbám podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Podle ust. § 12 odst. 2 tohoto zákona totiž k umístování a povolování staveb, jakož i jiných činností, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Tímto závazným stanoviskem ze dne 30. 9. 2014, č. j. OŽPÚP51144/14/385 byl udělen souhlas s dodatečným povolením stavby „Oplocení a zemědělský sklad“, a to drátěného oplocení pozemku KN p.č. 2179/12 v k. ú. V. a dále nesouhlas k dodatečnému povolení části stavby „Oplocení a zemědělský sklad“, a to objektu s názvem Sklad a oplocení na pozemku KN p.č. 2180/4 v k. ú. V. Poté správní orgán prvního stupně zamítl předmětnou žádost o dodatečné povolení stavby (vůči všem stavbám, pozn. soudu), neboť dospěl k závěru, že stavba byla provedena v rozporu s vydanou územně plánovací dokumentací, je v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území a je též v rozporu s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů.

Na základě odvolání žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí vydal žalovaný žalobou napadené odvolací rozhodnutí, kterým změnil prvostupňové správní rozhodnutí způsobem, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. V rámci odvolacího

řízení žalovaný vyžádal od Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí, závazné stanovisko (ze dne 29. 6. 2015, č. j. JMK 83326/2015), kterým bylo předchozí závazné stanovisko Městského úřadu Kyjov, odboru životního prostředí a územního plánování ze dne 30. 9. 2014, č. j. OŽPÚP1144/14/385 potvrzeno. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dovedl, že zde vznikla nutnost vydání kladného závazného stanoviska ve vztahu ke stavbě ve smyslu ust. § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Takový souhlas je nezbytným podkladem k prokázání možnosti stavby dodatečně povolit, přičemž obsah závazného stanoviska je pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu závazný. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvedl, že v zájmu procesní hospodárnosti je v ust. § 149 odst. 3 správního řádu stanoven postup pro případ, že v průběhu řízení o žádosti bylo dotčeným orgánem vydáno závazné stanovisko, které ve svém důsledku znemožňuje žádosti vyhovět. Správní orgán neprovádí další dokazování a žádost bez dalšího zamítne. Obdobně je tak stanoveno v ust. § 51 odst. 3 správního řádu, podle něhož platí, že je-li zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Žalobce neprokázal předložením souhlasného stanoviska podle ust. § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny podmínku souladu staveb skladu a oplocení na pozemku p. č. 2180/4 s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem a stavebnímu úřadu nezbylo, než žádost o dodatečné povolení nevydat. Žalovaný dále podotkl, že v případě staveb na pozemku p. č. 2180/4 žalobce neprokázal ani splnění další z podmínek jejich eventuální legalizace, totiž soulad s územně plánovací dokumentací představovanou územním plánem obce V. Proti úvahám prvostupňového správního orgánu v tomto směru neměl žalovaný výhrady. Jelikož však nebylo předloženo kladné závazné stanovisko ve vztahu ke skladu a oplocení na pozemku p. č. 2180/4, nemělo smyslu zjišťovat, zda jsou naplněny další podmínky, neboť tak jako tak nemohlo být žádosti žalobce vyhověno. Žalobce prokázal naplnění podmínek ve smyslu ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona u stavby oplocení pozemku p. č. 2179/12, které neodporuje územnímu plánu obce a s oplocením vyjádřil orgán ochrany přírody a krajiny souhlas. Jelikož stavební úřad jedním výrokem zamítl celou žádost žalobce, žalovaný vydal dodatečné povolení na dokončené oplocení pozemku p. č. 2179/12 v k. ú. V. u K. a zamítl žádost o vydání takového povolení ve vztahu k plotu a zděné přízemní stavbě na pozemku p. č. 2180/4 v témže katastrálním území.

II. Obsah žaloby

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí bylo nezákonné, neboť vycházelo z nezákonného závazného stanoviska. Žalobce uvedl, že si je vědom, že žalovaný i správní orgán I. stupně byli vázáni citovanými závaznými stanovisky, a proto celou svoji žalobní argumentaci zaměřil výhradně proti nim.

Negativní závazné stanovisko mělo být vydáno mimo jiné z důvodu umístění staveb v blízkosti významného krajinného prvku (dále též „VKP“) Ratiškovický potok. Dle žalobce je však v územně plánovací dokumentaci obce V. tento VKP teprve navržen a měl by zasahovat do jedné třetiny jižní části parcely, z územně plánovací dokumentace tedy neplyne, že by pozemek parc. č. 2180/4 byl krajinnou zónou na ochranu přírody, jak bylo uvedeno v závazném stanovisku Městského úřadu Kyjov. Žalobce dále uvedl, že navržený VKP

Ratíškovický potok není v evidenci registrovaných VKP podle zákona o ochraně přírody a krajiny.

Dále žalobce poukázal na skutečnost, že Agentura ochrany přírody a krajiny ČR v odborném stanovisku při posuzování dopadu staveb neměla proti nim zásadní námitky, jen uvedla podmínky, za kterých by jejich umístění bylo možné.

Žalobce také odmítl spekulace orgánu ochrany přírody a krajiny ohledně úmyslu užívat stavbu k jiným účelům (rekreačním), než ke skladování ovoce a nářadí a jako zázemí osob při práci v sadu. Stavba je navíc zanedbatelným rušivým elementem s přihlédnutím k vedením velmi vysokého napětí, jež jsou umístěna v okolí.

V doplnění žaloby ze dne 30. 9. 2015 žalobce poukazoval na přiložený znalecký posudek vypracovaný Doc. Dr. Ing. V. Š., CSc. Znalec v něm konstatoval, že předmětná stavba nenarušuje zásadním způsobem přírodní prostředí, ani stávající krajinný ráz dotčeného území.

III. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že při svém rozhodování byl vázán závazným stanoviskem (jde o případ absolutní závaznosti), přičemž z jeho strany byla dodržena všechna zákonná ustanovení. Navrhl proto, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

IV. Replika

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 75/2009 – 113 byl postup žalobce správný, tj. v dané věci bylo možno napadnout až konečné rozhodnutí žalovaného, neboť samostatný soudní přezkum závazného stanoviska nebyl možný.

Žalobci bylo známo, že Ratíškovický potok je významným krajinným prvkem ze zákona, ovšem podle žalobce lze za něj považovat pouze potok a jeho břehy a nikoliv i žalobcův pozemek. Žalobce dále namítal, že se nemohlo jednat o nivu Ratíškovického potoka, neboť Ministerstvo životního prostředí ve věstníku ze srpna roku 2007 provedlo výklad pojmu niva, který však nekoresponduje s daným územím.

Žalobce také namítal, že žalovaný nespecifikoval, jakým způsobem dojde k narušení ochrany přírody, a vycházel pouze z obecných závěrů závazného stanoviska.

V. Obsah nařízeného jednání před soudem

V rámci nařízeného jednání setrvali zástupci účastníků na jejich dosavadních procesních stanoviscích. Soud k návrhu zástupkyně žalobce provedl k důkazu znalecký posudek č. 118-01/2015 – Stanovisko znalce k problematice povolení předmětné stavby z hlediska možného

vlivu na životní prostředí, vypracovaný Doc. Dr. Ing. V. Š., znalcem v oboru ekonomika, zemědělství a ochrana přírody a dále 4 fotografiemi z okolí stavby.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V dané věci se zdejší soud nejprve vypořádá s otázkou, zda nemělo být samostatně přezkoumáváno závazné stanovisko (resp. potvrzující závazné stanovisko), neboť uplatněné žalobní body směřovaly výhradně proti nim. Jak vyplývá z platné právní úpravy (§ 149 zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu, ve znění platném pro projednávanou věc - dále jen „správní řád“), závazné stanovisko nelze napadnout žádným oprávněným prostředkem a není přezkoumatelné v rámci odvolacího či obdobného řízení. Změnit závazné stanovisko lze pouze v rámci přezkumného řízení, a to správním úřadem nadřízeným tomu správnímu úřadu, který je vydal. Pokud nadřízený správní orgán tomu, kdo závazné stanovisko vydal, toto zruší, vrátí věc k vydání nového závazného stanoviska.

Z uvedené právní úpravy vyplývá, že správní orgán I. stupně rozhodující ve věci samé (tj. o žádosti žalobce o dodatečné povolení stavby) byl obsahem závazného stanoviska vázán a nebyl jej oprávněn jakýmkoliv extenzivním způsobem interpretovat či obsahově měnit. Z toho, že závazné stanovisko podmiňuje výrokovou část rozhodnutí ve věci samé, je správní úřad povinen v řízeních o žádostech, tj. v daném případě o žádosti o dodatečné povolení stavby, žádost zamítnout tehdy, pokud závazné stanovisko brání žádosti vyhovět. Je-li obsah závazného stanoviska jednoznačný, správní orgán nemá prostor pro správní uvážení a od okamžiku obdržení závazného stanoviska správní orgán I. stupně neprovádí žádné další dokazování a žádost zamítne (§ 149 odst. 3 správního řádu).

V dané věci závazné stanovisko i potvrzující závazné stanovisko obsahuje jednoznačný nesouhlas s udělením dodatečného povolení stavby oplocení a přízemní stavby na pozemku parc. č. 2180/4 v k. ú. V.

Přezkum závazného stanoviska v dané věci je možný pouze na základě žaloby směřující proti rozhodnutí správního orgánu o zmíněné žádosti, a to podle § 75 odst. 2 s.ř.s. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu totiž dospěl ve svém rozsudku ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113 k závěru, že závazné stanovisko vydané podle § 149 správního řádu není samostatně přezkoumatelným rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a vzhledem k tomu, že je závazným podkladem konečného rozhodnutí, je soudní ochrana před jeho zprostředkovanými dopady (účinky) umožněna v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2

s.ř.s. Je tomu tak v případech, kdy platná právní úprava přímo nestanoví, že se závazné stanovisko vydává jen ve formě správního rozhodnutí.

V předmětné věci platná právní úprava formu správního rozhodnutí nestanoví (§ 12 zákona o ochraně přírody a krajiny), jedná se o souhlas orgánu ochrany přírody k povolení zmíněných staveb, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz (§ 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny). V dané věci tedy podal žalobce žalobu v souladu s výše zmíněným postupem, napadl rozhodnutí správního orgánu, kterým byla jeho žádost o dodatečné povolení stavby zamítnuta, přičemž v této žalobě se domáhal přezkumu podkladového rozhodnutí (žalobní body směřují pouze proti němu), tedy zmíněného závazného stanoviska.

K přezkumu předmětného závazného stanoviska soud předesílá, že soudy ve správním soudnictví nemohou nahrazovat činnost správních orgánů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 85). Tím spíše tyto soudy nemohou nahrazovat odbornou činnost správních orgánů vydávajících závazná stanoviska podle § 149 správního řádu. V daném případě se jedná o stanovisko ve smyslu § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny, jehož předmětem je udělení či neudělení souhlasu orgánu ochrany přírody k (dodatečnému) povolení stavby.

Podkladová rozhodnutí byla vydána na základě ust. § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, podle něhož platí, že k umístování a povolování staveb, jakož i jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánů ochrany přírody. Podrobnosti ochrany krajinného rázu může stanovit Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.

Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 2. 2014, č. j. 3 As 81/2013 – 38, nelze opomenout, že přezkum podkladových rozhodnutí probíhá pouze z hlediska jejich zákonnosti, přičemž jejich věcný přezkum není ve správním soudnictví možný. Soud vychází při přezkumu závazného stanoviska z odborných závěrů správního orgánu – orgánu ochrany přírody a krajiny, na jejichž věcné hodnocení sám nemá dostatečnou erudici. Přezkum z hlediska zákonnosti znamená, že je zaměřen pouze na otázku, zda se správní orgán při vydávání závazného stanoviska držel v mezích určených zákonem a zda řádně zvažoval veškerá zákonná hlediska pro vyslovení závazného názoru. Pokud jde o obsahové náležitosti závazného stanoviska, vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 – 150, že s ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, kdy obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je podle Nejvyššího správního soudu zvláště významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu), především pak ust. § 68 odst. 3 citovaného zákona, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního

orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.

V rozsudku ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 70/2013 – 49 Nejvyšší správní soud uvedl, že právě a jediné příslušný orgán ochrany přírody je nadán patřičnou odbornou kompetencí k posuzování intenzity vlivu stavby nebo jiné činnosti na krajinný ráz a tento orgán není oprávněn přenášet svou odpovědnost za rozhodování o této otázce na soudní znalce. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále uvedl, že smyslem rozhodování orgánu ochrany přírody podle ust. § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je ochrana krajinného rázu před těmi činnostmi, které do něj zasahují tak, že snižují jeho estetickou či přírodní hodnotu nebo harmonické měřítko či vztahy v krajině. Aby mohl orgán ochrany přírody souhlas k umístění nebo povolení stavby udělit, musí posoudit dvě dílčí otázky: 1) zda posuzovaná činnost může snížit či změnit krajinný ráz (tj. zejména přírodní, kulturní a historickou charakteristiku určitého místa či oblasti) a – pokud je odpověď na tuto otázku kladná – 2) zda taková změna či snížení nevylučují zachování kulturních dominant krajiny a harmonické měřítko a vztahy v krajině. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2009, č. j. 6 As 14/2009 – 66 vyplývá, že otázka snížení nebo změny krajinného rázu je otázkou právní.

Při přezkumu zákonnosti podkladového rozhodnutí se proto krajský soud zabýval především otázkou, zda závazné stanovisko a potvrzující závazné stanovisko obsahují náležitosti, jak byly dovozeny shora citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 – 150 (zda alespoň v základní rovině odpovídají požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí). Teprve poté, pokud by bylo konstatováno, že takovým požadavkům odpovídají, bylo by třeba posoudit, zda byly získány dostatečné podklady opatřené správními orgány, na jejichž základě by bylo možné jednoznačně zjistit hodnotu krajinného rázu území v místě před vybudováním předmětné stavby a rozsah území, který byl prokazatelně provedenou stavbou ovlivněn. Jednalo by se tedy o otázku, zda byl skutkový stav v řízení před správními orgány zjištěn řádně a objektivně a zda tudíž mohlo dojít k právnímu posouzení věci (příslušející správnímu orgánu). Správní uvážení pak podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2007, č. j. 2 As 35/2007 – 75 vyplývá, že krajinný ráz lze ovlivnit, nikoliv však excesivním způsobem (aby zásah do krajinného rázu nebyl příliš významný).

V souladu se shora citovanými východisky se tedy krajský soud nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti závazného stanoviska a potvrzujícího závazného stanoviska. V rámci žaloby žalobce rozporoval obsah těchto stanovisek, poukazoval na jejich rozpor s odborným stanoviskem Agentury ochrany přírody a krajiny ze dne 28. 7. 2014.

Pokud jde o závazné stanovisko Městského úřadu Kyjov, odboru životního prostředí a územního plánování ze dne 30. 9. 2014, č. j. OŽPÚP51144/14/385, vyplývá z jeho obsahu, že správní orgán vyslovil souhlas k dodatečnému povolení části stavby, a to drátěného oplocení pozemku p. č. 2179/12 v k. ú. V. (tento souhlas žalobce nenapadá) a dále vyslovil nesouhlas

k dodatečnému povolení části předmětné stavby, a to objektu skladu a oplocení pozemku p. č. 2180/4 v k. ú. V.

Městský úřad Kyjov, odbor životního prostředí a územního plánování si jako podklad pro závazné stanovisko vyžádal odborné posouzení předmětné stavby z hlediska ochrany krajinného rázu území podle ust. § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny od Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, Správy chráněné krajinné oblasti Pálava a Krajského střediska Brno. V rámci **odborného stanoviska ze dne 28. 7. 2014, č. j. 00875/PA/14 Agentura ochrany přírody a krajiny ČR, Správa chráněné krajinné oblasti Pálava** uvedla podrobný popis stavby, a to v případě stavby skladu tak, že jde o nepodsklepenou přízemní stavbu s výškou v hřebeni střechy 3,95 m, obdélníkového půdorysu o výměře 3 x 6 m, orientovanou přibližně poledníkovým směrem. Fasáda je v době vydání stanoviska neomítnutá, výhledově má být omítka hladká, odstín olivová zeleň. Bezprostředně ze západní strany na tuto stavbu navazuje terasa, plocha je zpevněna zámkovou dlažbou (2,8 x 6 m), střecha stavby je sedlová, asymetrická s různým sklonem (22 a 43 stupňů) i délkou střešních rovin. Přesahy končí v různé výšce nad zemí, přičemž výrazný přesah na východní straně umožňuje skladování materiálu v šíři plochy 1 m. Přesah na západní stranu, tedy nad terasu, je podepřen sloupky. Krytina je z profilovaného plechu matná, odstín fialovo-šedý, nevýrazný. Stavba má komín napovídající o možnosti vytápění.

Pokud jde o stavbu plotu, pak je uvedeno, že oplocení přibližně kopíruje hranici obou parcel (p. č. 2179/12 a 2180/4 v k. ú. V.), celkově je oplocená plocha přibližně 120 m dlouhá a 30 m široká. Na jihu je k ohrazení využit břehový porost. Podle parcelní hranice je plocha uvnitř oplocení rozdělena plotem na dvě dílčí části. Provedení plotu je z ocelových sloupků šedé barvy a zeleného pletiva, shodně je pojata i severní a vnitřní brána. Plot je bez podezdívky s výškou 1,6 m. Oplocený pozemek slouží k maloplošnému obhospodařování, přičemž je založen i sad. Podle projektu má stavba sloužit jako sklad zemědělského nářadí a zemědělských produktů.

Agentura ochrany přírody a krajiny se dále zabývala přírodní a kulturní charakteristikou území a jejich vazbou s posuzovanou stavbou. V odborném stanovisku je mj. uvedeno, že dotčené území leží v centrální části okrsku nížinné Ratíškovické pahorkatiny v rámci Dyjsko-moravské pahorkatiny, stavbou zasažená lokalita se nachází v nivě Ratíškovického potoka, je součástí významného krajinného prvku ze zákona. Vůči stavbě je nejbližším stavebním prvkem územního systému ekologické stability přibližně 290 m vzdálený navržený lokální biokoridor, spojující lokální biocentrum u trati na severu s lokálním biocentrem na jihu. Stavba je lokalizována do západního okraje ptačí oblasti Bzenecká doubrava, Strážnické Pomoraví v rámci sítě Natura 2000. Lokalita je součástí rozsáhlejšího lučního komplexu, kdy podle místních obyvatel byly plochy dříve obhospodařované jako úrodná půda. V daném místě je prostor více sevřen, ohrazení plochy s trvalým travním porostem šíře kolem 100 m zajišťuje les na severu a břehový porost Ratíškovického potoka na jihu. Prostor je uzavřený, s intimní atmosférou, kde se každý prvek na volné ploše louky uplatňuje s výraznou intenzitou. Představuje zároveň stavbou dotčený krajinný prostor. Technicistní prvky zde zastupuje nadzemní vedení elektrické energie, a to vedení vysokého napětí na betonových sloupech výšky 10 m a vedení velmi vysokého napětí na příhradových stožárech výšky přibližně 25 m. Trasy vedení se kříží v blízkosti předmětné stavby. Dominantní působení

sloupů – stožárů vedení zesiluje uzavřenost prostoru. Dalším antropogenním prvkem je zpevněná komunikace při severní hranici oploceného pozemku. Reprezentuje vůči předmětné stavbě jedinou určující pohledovou linii a často využívanou vycházkovou trasu. Lokalita s archeologickými nálezy Růdník se rozprostírá východně stavbou zasažených pozemků. Obec V. i stavbě bližší Ratíškovice jsou součástí národopisného regionu Kyjovsko v rámci Slovácka, resp. jeho části označované jako Dolňácko. Zástavba na Dolňácku se většinou odvíjí od osy potoka s obslužnou komunikací, ve vývoji převládala tendence sdružování běžných staveb v uzavřenou zástavbu, v novověku se tak zformovala okapová (podélná) orientace, dodnes zachovaná, domy jsou přízemní. V Ratíškovicích se dnes uplatňují běžné stavby od přízemních po jednopatrové. Sedlové, symetricky řešené střechy klasického sklonu stále převažují. Hospodářské stavby (seníky, sušárny ovoce) jsou pro Slovácko typické kolem obytného jádra. Stavěny byly vzadu na zahradě, často uzavíraly parcelu při záhumenní cestě. Ve sledovaném území se mohly vyskytovat i bez návaznosti na sídlo, této lokalizaci odpovídá i předmětná stavba, jejíž charakter umožňuje kromě hospodářského i rekreačního využití. Lokalizována je přibližně 500 m od zástavby Ratíškovic, bez jakéhokoliv pohledového propojení se zástavbou obce. Rovněž s nejbližšími stavbami není v kontaktu: objekty čistíčky odpadních vod jsou zcela ukryty v dřevěné zeleni (ve vzdálenosti asi 200 m západně), samota Růdník je již více vzdálena, než aby se stavby vzájemně ovlivňovaly, zároveň se i zde uplatňuje krycí funkce dřevin (vzdálenost přibližně 1,2 km na severovýchod). Stavba je situována bezprostředně k břehovému porostu, který tak pro ni vytváří při pohledu z hlavní pohledové linie pohledovou kulisu. Oplocení je vedeno napříč volného prostranství louky.

V odborném stanovisku jsou dále uvedeny tyto dílčí závěry: 1) stavba je lokalizována do místa, kde je zcela bez kontaktu se sídly (nejbližší Ratíškovice), 2) architektonické ztvárnění předmětné stavby nevychází z tradičních zvyklostí místa. Zcela cizí je asymetricky pojatá střecha, představující nejnápadnější prvek objektu. 3) vlastní využití menšího, sídlům odlehleho objektu, určeného jako hospodářské zázemí k přilehlému pozemku, lze vysledovat v návaznosti na tradici. Částečné rekreační využití objektu je tradicí novodobější, k tomuto účelu jsou předurčeny mj. zvláště právě nivní plochy. 4) oplocení navzdory subtilnímu provedení nápadně přerušilo do té doby celistvou poměrně rozlehlou plochu travino-bylinného porostu, tedy dnes (po ukončení zemědělského obhospodařování) přírodního charakteru. Obecně ochrana volné, resp. nezastavěné krajiny patří mezi primární zájmy krajinářské tvorby. V návaznosti na realizaci dané stavby lze zároveň předpokládat při jejím ponechání na místě další tlak na podobný zábor sousedních prostor. Předmětná stavba zásadně změnila krajinný ráz v místě, pravděpodobně i nastartovala i jeho další vývoj, 5) z prvků plošné ochrany přírody se stavba nachází na území nivy jako významného krajinného prvku ze zákona a ptačí oblasti. Na místě nebylo zjištěno snížení přírodních hodnot stavbou, přičemž již ve fázi záměru bylo nezbytné, aby příslušný orgán ochrany přírody, tedy Krajský úřad Jihomoravského kraje, vydal stanovisko, zda může realizace stavby mít významný vliv na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvost ptačí oblasti; tento dokument je třeba doplnit a dále postupovat podle jeho závěrů. 6) lokalita je odlehlá, uzavřená, stavba předmětná je zde dominující, ovšem zároveň podřízená podpěrným prvkům venkovního vedení elektrické energie. 7) využívání cesty kolem plotu jako vycházkové trasy je určující pro množství pozorovatelů stavbou pozměněné krajinné scény.

Odborné stanovisko dále obsahuje tento konečný závěr: dopad umístění předmětné stavby na krajinný ráz ve smyslu ust. § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny je neutrální v případě splnění těchto podmínek: 1) objekt bude zastřešen sedlovou střechou klasického sklonu 40 – 45 stupňů, symetrickou, s oboustranně shodným sklonem i délkou střešních rovin. Krytina povrchovým provedením nebude barvou ani odleskem vytvářet dominující prvek (lze tedy využít i stávající řešení krytiny). Případné výraznější přesahy nejsou žádoucí, ovšem vzhledem ke vzdálenosti hlavní pohledové linie, tedy cesty (vzdálenost přibližně 120 m) se již nejedná o prvek určující a lze jej tolerovat. 2) oplocení bude omezeno na jižní, dnes vnitřním plotem oddělenou část (pozemek p. č. 2180/4, k. ú. V.), která ohrazením koresponduje s okolními, intenzivně nekosenými či dřevinami zarůstajícími porosty. Sad je vhodným využitím, zvláště místní krajové odrůdy. Stromy zároveň napomohou začlenění objektu do prostoru. Ve stanovisku je dále ještě uvedeno, že zámková dlažba u stavby skladu je do volné krajiny nevhodná, její tolerování, zůstane-li pouze ve stávajícím rozsahu, je přesto doporučeno, vzhledem k tomu, že se v krajinném obraze neuplatňuje.

V rámci **závazného stanoviska ze dne 30. 9. 2014, č. j. OŽPÚP51144/14/385 Městský úřad Kyjov, odbor životního prostředí a územního plánování**, po konstatování citovaného odborného stanoviska uvedl podstatné závěry z něj vyplývající a dále sám doplnil, že konstrukce skladu je provedena jako mobilní, terén v okolí objektu tvoří původní travní porost údolí nivy Ratíškovického potoka. Stavba se nachází v ploše zóny zemědělské prvovýroby s regulativem zemědělské prvovýrobní plochy orné půdy a trvalých kultur; tato slouží pro zemědělské hospodaření s půdou na vymezených plochách.

Dále se citovaný správní orgán v odůvodnění závazného stanoviska zabýval podrobně otázkou, zda lze na základě územně plánovací dokumentace provádět na předmětných pozemcích posuzovanou stavbu. Bylo dovozeno, že umístění objektu s názvem sklad a oplocení na pozemku p. č. 2180/4 není v souladu s územním plánem V., přičemž dochází k nežádoucí urbanizaci volné nezastavěné krajiny a zakládání nového sídla v krajině, které bude nadále vybízet k obdobnému záboru sousedních ploch. Ochrana volné krajiny patří mezi primární zájmy krajinářské tvorby a rovněž vychází z koncepce územního plánu obce V. V případě posuzování místní stavby skladu by bylo nutno posoudit příslušným stavebním úřadem, zdali se jedná o stavbu sloužící výhradně rostlinné výrobě bez dalších funkcí.

Orgánu ochrany přírody se předmětná stavba jeví spíše jako nežádoucí objekt rekreačního charakteru s vytápěním a s pobytovou terasou s umístěným posezením. Využití objektu naznačuje i v sousedství umístěný venkovní gril. Architektonické řešení stavby nevychází z tradičních zvyklostí místa. Vysunutí stavby více do středové části prostoru, tedy do pozemku p. č. 2180/4 by ještě více nežádoucím způsobem stavbu zviditelnilo a přiblížilo pozorovateli. Stavba je pohledově exponovaná ze strany komunikace vedoucí od Růdníku do Ratíškovic při severní hranici oplocených ploch a z této strany bude pozorovateli vnímána. V lokalitě Růdník se nachází významné archeologické naleziště železářských pecí ze starší doby kamenné, toto území zasahuje až k předmětné stavbě, jedná se tedy z historického hlediska o významné území. Umísťování staveb do funkční nivy Ratíškovického potoka je nutno rovněž považovat za nežádoucí. Hranici funkční nivy lze vymezit trasou nadzemního vedení vysokého napětí, která se stala hranicí mezi zemědělsky obdělávanými pozemky a údolní nivou Ratíškovického potoka. Na styku se zemědělskými plochami jsou nyní porosty

mírně ruderealizované. Tento jednotlivý záměr sice nelze označit, že by významným způsobem negativně ovlivnil zachování údolní nivy jako významného krajinného prvku, ale kumulace obdobných záměrů by takový vliv již mít mohla. Rozhodně umístění stavby a zemědělské obhospodařování plochy nezvyšuje ekologicko-stabilizační funkci významného krajinného prvku. Vodní tok Ratíškovický potok a jeho údolní niva tvořená přirozenými skupinkami stromové, keřové a vysokobylinné vegetace je prvkem s vysokou estetickou a přírodní hodnotou (migrační koridor, vysoká biodiverzita), rovněž je významným krajinnotvorným prvkem, jehož ochrana mj. v souvislosti s ochranou krajinného rázu je v tomto území prioritou. Za dotčený krajinný prostor je možno označit převážně travnatou plochu tvořící pás šíře cca 100 m ve východně západním směru (dříve zemědělsky obhospodařované plochy) ohraničenou lesem ze severní strany a břehovými porosty Ratíškovického potoka ze strany jižní. Záměr jako celek má z hlediska vlivu na krajinný ráz území významně negativní vliv. Avšak s ohledem na ochranu vysazeného sadu a technicistní prvky tvořené liniemi tras vysokého napětí a velmi vysokého napětí je opticky prostupné oplocení na pozemku p. č. 2179/12, tedy nezasahující do nivy, možno akceptovat. Ovočné dřeviny ve vysazeném sadu časem, díky svému růstu, potlačí dominantní působení oplocení. Stavba nezasahuje do územního systému ekologické stability, do registrovaných významných krajinných prvků, ani do zvláště chráněných území. Na základě posouzení dospěl orgán ochrany přírody a krajiny k závěru, že předmětné objekty sklad a oplocení na pozemku p. č. 2180/4 z hlediska ochrany krajinného rázu významným způsobem narušují harmonické měřítko a vztahy v krajině (zásadním způsobem mění poměry v území).

V odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, které zamítlo žádost žalobce o dodatečné povolení předmětné stavby, tento rozporoval závěry závazného stanoviska ve vztahu ke stavbě skladu a oplocení na p. č. 2180/4 v k. ú. V. a poukazoval na skutečnost, že odborné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny ČR je rozporné se závazným stanoviskem, přičemž v odborném stanovisku je uvedeno, že zde nejsou zásadní námitky proti umístění stavby a oplocení na parcele č. 2180/4 v k. ú. V.

V odůvodnění **potvrzující závazného stanoviska Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 29. 6. 2015, č. j. JMK 83326/2015** (vyžádaného s ohledem na odvolací námitky žalobce) je kromě jiného uvedeno, že závazné stanovisko ze dne 30. 9. 2014 bylo vydáno nejen s ohledem na skutková zjištění, projektovou územně plánovací dokumentaci, ale též na základě (za tímto účelem vyžádaného) odborného stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, Správy chráněné krajinné oblasti Pálava ze dne 28. 7. 2014, č. j. 00875/PA/14. V odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska je citován obsah závazného stanoviska, je uvedeno, že byl vydán nesouhlas k dodatečnému povolení stavby skladu a oplocení na pozemku p. č. 2180/4, přičemž bylo při tomto hodnocení vycházeno mj. z odborného stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, které obsahuje závěr o tom, že dopad umístění záměru na krajinný ráz ve smyslu ust. § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny by byl neutrální v případě splnění podmínky, že objekt bude zastřešen symetrickou sedlovou střechou a že oplocení bude omezeno na pozemek p. č. 2180/4. Určující pohledovou linií je zpevněná komunikace (turistická vycházková trasa spojující archeologické naleziště Růdník s obcí Ratíškovice). Ze závazného stanoviska je seznatelné, že v otázce oplocení následoval správní orgán závěry odborného stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny ČR jen zčásti, což je legitimní, neboť otázka, zda určitá

stavba je schopna snížit nebo změnit krajinný ráz, je otázkou právní. Nutnou podmínkou přezkoumatelnosti rozhodnutí orgánu ochrany přírody (jak uvádí potvrzující závazné stanovisko), je ovšem řádné odůvodnění přijatých závěrů, konkrétně šlo o odůvodnění závěru, proč orgán ochrany přírody považuje za akceptovatelné oplocení na pozemku p. č. 2179/12 (rozsáhlejší pozemek) a nikoliv na pozemku p. č. 2180/4 (pozemek u skladu). Ačkoliv orgán ochrany přírody explicitně sdílí odborný závěr agentury o tom, že záměr jako celek má z hlediska vlivu na krajinný ráz negativní vliv, uplatnil v závazném stanovisku vyvážený náhled na protichůdné zájmy v krajině. Konstatoval, že s ohledem na ochranu vysazeného sadu a technicistní prvky tvořené liniemi tras vysokého a velmi vysokého napětí je opticky prostupné oplocení na pozemku p. č. 2179/12, tedy nezasahující do nivy, možno akceptovat. Je patrné, že s ohledem na proporce jednotlivých staveb zohlednil orgán ochrany přírody v přípustné míře též zájmy stavebníka – sadaře na ochraně budoucí úrody. V případě posouzení stavby skladu a oplocení na pozemku p. č. 2180/4 z hlediska ochrany krajinného rázu se orgán ochrany přírody přidržel závěru odborného stanoviska agentury s tím, že stavby významným způsobem narušují harmonické měřítko a vztahy v krajině (zásadním způsobem mění poměry v území), neboť jde o stavby pohledově exponované. Odvolací námitce, že odborné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny ČR hovoří ve prospěch realizované stavby skladu a oplocení na pozemku p. č. 2180/4 (přičemž se žalobce dovolával konstatování o neutrálním vlivu záměru) a k odvolací námitce, že proti dominantním prvkům nadzemního vedení vysokého a velmi vysokého napětí je stavba skladu zanedbatelným rušivým elementem, potvrzující závazné stanovisko ve svém odůvodnění uvedlo, že odborné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny ČR podmiňuje neutralitu záměru požadavkem symetrické sedlové střechy, tak tomu ale u realizované stavby skladu není. Pokud jde o námitku ohledně technicistních prvků v lokalitě (poměření prostorových parametrů liniové stavby ve veřejném zájmu s parametry skladu postaveného v zájmu soukromém), lze přisvědčit stanovisku Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, že lokalita je odlehlá, uzavřená, stavba předmětná je zde dominující, ovšem zároveň podřízena podpěrným prvkům venkovního vedení elektrické energie. Ve shodě s orgánem ochrany přírody vycházejícího z odborného stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny ČR je nadřízený správní orgán názoru, že vliv stavby skladu na krajinný ráz nebylo možné a priori bagatelizovat. Námitky žalobce směřující proti napadenému závaznému stanovisku jsou neopodstatněné, závazné stanovisko je řádně odůvodněno a jeho závěry odpovídají spisovému materiálu i skutkovým zjištěním.

K výše citovaným stanoviskům (odbornému, závaznému a potvrzujícímu závaznému) uvádí soud následující.

Úkolem správních orgánů vydávajících závazné stanovisko a přezkumné závazné stanovisko bylo na základě skutkových zjištění – např. zjištění, co tvoří přírodní, kulturní a historickou charakteristiku místa, jaké jsou zde umístěny významné krajinné prvky, kulturní dominanty či jaké aspekty jsou určující pro zachování harmonie v krajině – zhodnotit, zda předmětnými stavbami dojde nad míru přípustnou (viz shora uvedené judikatorní závěry) k zásahu do krajinného rázu ve smyslu ust. § 12 odst. 1 a odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny – jedná se o hodnocení míry a kvality zásahu do krajinného rázu, zjištění, zda stavba změnila krajinný ráz.

K řešení uvedené otázky si prvostupňový správní orgán – Městský úřad Kyjov, odbor životního prostředí a územního plánování, vyžádal jako podklad pro posouzení zásahu do krajinného rázu odborné stanovisko od Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, Správy chráněné krajinné oblasti Pálava, které jak vyplývá z jeho citovaného obsahu, podrobně zhodnotilo skutkové aspekty krajinného rázu, tedy to, co tvoří přírodní, kulturní a historickou charakteristiku místa, jaké jsou zde významné krajinné prvky, jaké jsou konkrétní aspekty staveb určující zachování harmonického měřítka a harmonických vztahů v krajině a zároveň obsahovalo podrobné právní posouzení míry a kvality zásahů do krajinného rázu ve smyslu ust. § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Uvedená skutková zjištění v podstatné míře přebralo závazné stanovisko Městského úřadu Kyjov, odboru životního prostředí a územního plánování, pouze rovněž se shora vyličeným nepodstatným doplněním.

Pokud však jde o právní hodnocení, tedy hodnocení míry a kvality zásahů staveb do krajinného rázu a jejich vlivu na něj, obsahovalo závazné stanovisko částečně rozdílné závěry. Na tyto rozdílnosti poukazoval žalobce v odvolání proti rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jeho žádost o dodatečné povolení stavby. Úkolem druhostupňového správního orgánu ochrany přírody a krajiny – Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí proto bylo se se všemi uplatněnými námitkami dostatečným způsobem vypořádat.

Potvrzující závazné stanovisko mj. obsahovalo úvahu, že v otázce oplocení následovalo závazné stanovisko závěry odborného stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny ČR jen zčásti, což je legitimní, neboť otázka, zda určitá stavba může snížit nebo změnit krajinný ráz, je otázkou právní, přičemž jak dále správně uvedlo potvrzující závazné stanovisko, nutnou podmínkou přezkoumatelnosti rozhodnutí orgánu ochrany přírody je ovšem řádné odůvodnění přijatých závěrů, přičemž konkrétně šlo o odůvodnění závěru, proč orgán ochrany přírody považuje za akceptovatelné oplocení na pozemku p. č. 2179/12 (rozhlejší pozemek) a nikoliv na pozemku p. č. 2180/4 (pozemek u skladu).

V rámci odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, kterým byla žádost žalobce o dodatečné povolení stavby zamítnuta, žalobce především brojil proti závěrům závazného stanoviska ve vztahu k posouzení plotu na parcele p. č. 2180/4 v k. ú. V. a ve vztahu ke stavbě stojící na téže pozemku; bylo tomu tak proto, že ve vztahu k oplocení většího pozemku – p. č. 2179/12 v k. ú. V. bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko (pozn. soudu v rozporu s odborným stanoviskem Agentury ochrany přírody a krajiny ČR). Napadeným rozhodnutím žalovaného pak navíc došlo k vydání dodatečného povolení dokončeného oplocení – plotu tvořeného drátěným pletivem na ocelových sloupcích výšky 160 cm na pozemku p. č. 2179/12 v k. ú. V. u K.

Ze spisové dokumentace vyplývá, že stavba oplocení na pozemku p. č. 2179/12 v k. ú. V. u K. je násobně většího rozsahu než stavba oplocení navazujícího menšího pozemku p. č. 2180/4 v k. ú. V. Oplocení většího pozemku se přitom nachází v bezprostřední blízkosti v okolí jediné komunikace, často využívané zejména pro rekreační účely, je tedy významnou dominantu z hlediska pozorovatelů na ní procházejících či projíždějících a oplocení navíc tvoří předělení dosud volné plochy, sahá od uvedené komunikace do blízkosti potoka,

přičemž na toto oplocení kontinuálně navazuje oplocení menšího pozemku, od komunikace vzdálenějšího, a to p. č. 2180/4 v k. ú. V., na němž je umístěna stavba skladu (o půdorysu cca 36 m²).

Současný stav vyplývající z žalobou napadeného rozhodnutí je tedy takový, že na oplocení většího pozemku u komunikace je vydáno dodatečné povolení, přičemž vůči tomuto výroku (z pochopitelných důvodů) žalobce v žalobě nikterak nebrojí. Soud se tedy zaměřil na otázku, zda a jakým způsobem byly vypořádány žalobcovy námitky, uplatněné v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí ve vztahu k posouzení zásahu do krajinného rázu u stavby oplocení menšího pozemku (p. č. 2180/4 v k. ú. V.) a stavby zemědělského skladu umístěného tamtéž.

Soud dále ještě poznamenává, že závazné stanovisko obsahuje ne v nepodstatné části také hodnocení vztahující se k otázce, zda posuzované stavby jsou umístitelné ve vztahu k územně plánovací dokumentaci, přičemž takovéto posouzení je mimo rámec úvah ve smyslu ust. § 12 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Soud se nejprve vyjádří k posouzení **stavby skladu** (jehož rozměry jsou 6 x 3 m se zastřešenou terasou 6 x 2,8 m, výška stavby je 3,95 m; jde o přízemní nepodsklepený objekt se sedlovou střechou asymetrického tvaru). Z odborného stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, Správy chráněné krajinné oblasti Pálava vyplývá, že v nejbližší obci Ratíškovicích jsou umístěny stavby, které v převažující míře mají symetricky řešenou sedlovou střechu klasického sklonu, přičemž hospodářské stavby (seníky, sušárny ovoce) jsou pro Slovácko typické kolem obytného jádra, stavěny byly vzadu na zahradě, často uzavíraly parcelu při záhumenní cestě, ovšem ve sledovaném území se mohly vyskytovat i bez návaznosti na sídlo, přičemž této lokalizaci odpovídá i předmětná stavba – umístěná cca 500 m od zástavby Ratíškovic (nejbližší stavba čistírny odpadních vod je vzdálená cca 200 m, je však zcela ukrytá v dřevité zeleni). Stavba je situována bezprostředně k břehovému porostu, který tak pro ni vytváří při pohledu z hlavní pohledové linie pohledovou kulisu. Odborné stanovisko dále uvádí, že vlastní využití menšího sídlům odlehlého objektu, určeného jako hospodářské zázemí k přilehlému pozemku, lze vysledovat v návaznosti na tradici; částečně rekreační využití objektu je tradicí novodobější, k tomuto účelu jsou předurčeny mj. zvláště právě nivní plochy. Jako závěr bylo vysloveno, že dopad stavby skladu na krajinný ráz ve smyslu ust. § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny je neutrální v případě splnění podmínky, že objekt bude zastřešen sedlovou střechou klasického sklonu 40 – 45 stupňů, symetrickou, s oboustranně shodným sklonem i délkou střešních rovin, přitom případné výraznější přesahy nejsou žádoucí, ovšem vzhledem ke vzdálenosti hlavní pohledové linie, tedy cesty (vzdálenost přibližně 120 m), se již nejedná o prvek určující a lze jej tolerovat.

Jak již bylo konstatováno, stavba však uvedenou podmínku nesplňuje, neboť je zastřešena jiným typem střechy, než jak je určeno v citované podmínce. Za uvedeného stavu lze tedy jednoznačně dovodit, že stavba, tak jak byla provedena, zasahuje podle odborného stanoviska nad míru přípustnou do krajinného rázu místa, kde je postavena. Stejný závěr obsahuje i závazné stanovisko Městského úřadu Kyjov, odboru životního prostředí a územního plánování (tedy konstatování extenzivního zásahu do krajinného rázu místa). V závazném stanovisku je uvedeno, že architektonické řešení stavby nevychází z tradičních zvyklostí

místa, jako nežádoucí a cizorodá je asymetrická střecha s rozdílným sklonem a délkou střešních rovin. Dále pak závazné stanovisko ve vztahu ke stavbě a skladu uvádí, že „vysunutí stavby více do středové části prostoru, tedy do pozemku 2180/4, by ještě více nežádoucím způsobem stavbu zviditelnilo a přiblížilo pozorovateli“, neboť stavba je pohledově exponovaná ze strany komunikace vedoucí od Růdníku do Ratiškovic při severní hranici oplocených ploch a z této strany bude pozorovateli vnímána (jedná se o frekventovanou vycházkovou trasu).

Tyto závěry jsou, jak shora uvedeno, v částečném rozporu s odborným stanoviskem Agentury ochrany přírody a krajiny ČR. Není zcela zřejmé, co znamená úvaha, že „vysunutí stavby více do středové části prostoru, tedy do pozemku 2180/4, ještě více nežádoucím způsobem stavbu zviditelnilo a přiblížilo pozorovateli“, neboť stavba skladu je umístěna až na konci plochy vytyčené pozemky p. č. 2179/12 a 2180/4 ve vztahu k pozorovateli od komunikace, jež je frekventovanou vycházkovou trasou, sklad se nachází až za dodatečně povoleným oplocením na pozemku p. č. 2179/12, který tvoří dominantní předěl doposud volné plochy.

Závazné stanovisko rovněž obsahuje úvahu, že „tento jednotlivý záměr (pozn. soudu není zcela zřejmé, zda se jedná o hodnocení stavby skladu, či oplocení na pozemku p. č. 2180/4 či p. č. 2179/12 nebo všech těchto staveb) sice nelze označit, že by významným způsobem negativně ovlivnil zachování údolní nivy jako významného krajinného prvku, ale kumulace obdobných záměrů by takovýto vliv již mít mohla. Závazné stanovisko dále obsahuje úvahu, že dotčený krajinný prostor je uzavřený s intimní atmosférou, kde se každý prvek na volné ploše louky uplatňuje s výraznou intenzitou, proto předmětný záměr jako celek má z hlediska vlivu na krajinný ráz území výrazně negativní vliv.

Podle názoru soudu se jedná o spíše drobnější nedostatky odůvodnění závazného stanoviska, přičemž z něho jako celku lze vyčíst, že Městský úřad Kyjov, odbor životního prostředí a územního plánování více akcentoval ochranu krajinného rázu v bezprostřední blízkosti Ratiškovického potoka před ochranou krajinného rázu tvořícího nyní významně předělený volný prostor louky (v souvislosti s oplocením parcely p. č. 2179/12). V každém případě se však obě stanoviska shodla na skutečnosti, že architektonický ráz předmětného skladu je do té míry nevhodný, že nad míru přípustnou zasahuje do krajinného rázu místa. Pokud pak jde o obsah potvrzujícího závazného stanoviska ve vztahu ke stavbě skladu, pak toto shodně s odborným i závazným stanoviskem uvádí, že sklad nelze v daném místě akceptovat především z důvodů jeho architektonického řešení. Stavba je pohledově exponovaná ze zpevněné komunikace.

Potvrzující závazné stanovisko dále uvedlo, že v případě posouzení stavby na pozemku p. č. 2180/4 z hlediska ochrany krajinného rázu se orgán ochrany přírody přidržel závěru odborného stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny ČR s tím, že stavby významným způsobem narušují harmonické měřítko a vztahy v krajině (zásadním způsobem mění poměry v území), neboť jde o stavby pohledově exponované. Takový závěr však z odborného stanoviska vyčíst nelze, neboť to vytýká stavbě skladu především její architektonické ztvárnění, které nevychází z tradičních zvyklostí místa, přičemž jako závěr je vyslovený názor, že v případě, pokud by stavba skladu byla zastřešena sedlovou střechou klasického

sklonu, symetrickou, byl by její dopad na krajinný ráz, ve smyslu ust. § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny neutrální. Dále je uvedeno, že s ohledem na vzdálenost stavby od hlavní pohledové linie (přibližně 120 m) se již nejedná o objekt určující a lze jej tolerovat (pozn. soudu: stavba skladu je mimo větší vzdálenost od komunikace rovněž zacloněna nikoliv v nevýznamném úhlu stavbou povoleného oplocení na pozemku p. č. 2179/12 a bude ještě více po vzrůstu stromů na něm vysazených). Úvaha, že „předmětná stavba“ zásadně změnila krajinný ráz v místě, obsažená v bodu 4 dílčího shrnutí odborného stanoviska, se navíc ani nevztahuje ke stavbě skladu (jak se dovozuje v potvrzujícím závazném stanovisku), neboť v tomto bodu shrnutí jde o úvahu uvozenou stavbou oplocení, které, jak je v odborném stanovisku uvedeno, nápadně přerušilo do té doby celistvou poměrně rozlehlou plochu travinobylinného porostu přírodního charakteru. Uvedené hodnocení potvrzujícího přezkumného stanoviska tedy neodpovídá obsahu odborného a závazného stanoviska.

Jiné podrobnější samostatné úvahy ve smyslu hodnocení dopadu na krajinný ráz odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska neobsahuje. Za uvedeného stavu nelze považovat odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska za dostačující vzhledem k odvolací námitce žalobce a vzhledem k rozdílnému hodnocení zásahu do krajinného rázu uvedeného v odborném stanovisku a v závazném stanovisku, nicméně taková vada sama o sobě nemůže zpochybnit právní hodnocení věci v tom smyslu, že stavba svým architektonickým ztvárněním (jak je uvedeno shora) extenzivním způsobem narušuje krajinný ráz a z tohoto důvodu nelze vydat souhlasné stanovisko.

Podle názoru soudu při tomto hodnocení vycházely správní orgány z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Ani žalobcem předložený znalecký posudek, který byl k důkazu proveden, nenabízí žádné podstatnější doplnění skutkového stavu věci ve vztahu k posouzení skladu, ve smyslu toho, co lze judikaturou za skutkové posouzení podle ust. § 12 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny považovat (viz výklad uvedený shora). Znaleckému posudku přitom, jak také uvedeno shora, nepřísluší právní posouzení věci týkající se hodnocení míry a kvality zásahu stavby skladu do krajinného rázu. Soud zároveň neshledal, že by při právním hodnocení uvedené otázky (a to především vzhledem k architektonickému provedení stavby), došlo při správní úvaze k překročení mantinelů stanovených pro ni správním řádem.

Pokud pak jde o **stavbu plotu na** menším, od vycházkové trasy vzdálenějším **pozemku p. č. 2180/4**, uvádí soud následující. Odborné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny ČR v bodě 4 Shrnutí uvádí, že oplocení (bez rozlišení pozemku, pozn. soudu) navzdory subtilnímu provedení nápadně přerušilo do té doby celistvou poměrně rozlehlou plochu travinobylinného prostoru, tedy dnes (po ukončení zemědělského obhospodařování) přírodního charakteru; obecně ochrana volné, resp. nezastavěné, krajiny, patří mezi primární zájmy krajinářské tvorby. „Stavba předmětná“ zásadně změnila krajinný ráz v místě a pravděpodobně nastartovala i jeho další vývoj. „Stavba předmětná“ je zde dominující (rovněž bez rozlišení, zda se jedná o stavbu skladu, oplocení, většího či menšího či obou pozemků, pozn. soudu), ovšem je zároveň podřízená podpěrným prvkům venkovního vedení elektrické energie. Podle názoru soudu, ze skutečnosti, že především oplocení na pozemku p. č. 2179/12 svojí délkou a bezprostřední blízkostí od frekventované vycházkové trasy přerušilo do té doby celistvou rozlehlou plochu travinobylinného porostu lze dovodit, proč je hodnocení zásahu do krajinného rázu ve smyslu ust. § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny vysloveno jako

neutrální v případě oplocení menšího od vycházkové trasy vzdálenějšího pozemku p. č. 2180/4, navíc s doplňujícím odůvodněním, že oplocení pozemku na p. č. 2180/4 svým ohrazením koresponduje s okolními, intenzivně nekosenými či dřevinami zarůstajícími porosty.

Závazné stanovisko potom konkrétnější úvahu, proč by mělo mít oplocení menšího a od vycházkové trasy vzdálenějšího pozemku p. č. 2180/4 extenzivní vliv na krajinný ráz neobsahuje, vyjma závěru, že na rozdíl od tohoto oplocení lze opticky prostupné oplocení (stejně jako na pozemku p. č. 2180/4, pozn. soudu) na pozemku p. č. 2179/12 nezasahující do nivy s ohledem na ochranu vysazeného sadu a technicistní prvky tvořené liniemi tras vysokého napětí a velmi vysokého napětí akceptovat.

Potvrzující závazné stanovisko v případě hodnocení oplocení na pozemku p. č. 2180/4 obsahuje tvrzení, že se prvostupňový správní orgán ochrany přírody přidržel závěru odborného stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, s tím, že stavby významným způsobem narušují harmonické měřítko a vztahy v krajině, neboť jde o stavby pohledově exponované. Tento závěr však není správný, odborné stanovisko akceptovalo ze shora uvedených důvodů rozsahem podstatně menší a od vycházkové trasy vzdálenější oplocení pozemku p. č. 2180/4, o němž ani nelze uvést, že by toto dominantně přerušilo do té doby celistvou poměrně rozlehlou plochu travinobylinného porostu, jak je tomu v případě oplocení pozemku p. č. 2179/12. Proto také odborné stanovisko dovodilo neutrální vliv na krajinný ráz ve smyslu ust. § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny v případě oplocení pozemku p. č. 2180/4, přičemž dále doplnilo, že toto oplocení svým ohrazením koresponduje s okolními intenzivně nekosenými či dřevinami zarůstajícími porosty a je v podstatně vzdálenějším dosahu od frekventované vycházkové trasy.

Potvrzující závazné stanovisko se však především vůbec nezabývalo odvolací námitkou žalobce poukazující na rozpornost odborného stanoviska a závazného stanoviska ve vztahu ke stavbě plotu na pozemku p. č. 2180/4, neboť po konstatování tohoto odvolacího bodu na str. 3 a 4 potvrzujícího závazného stanoviska je uvedena pouze úvaha ve vztahu ke stavbě skladu a nikoliv k oplocení na pozemku p. č. 2180/4.

Ani ve vztahu k tomuto oplocení není možno z obsahu k důkazu provedeného znaleckého posudku vypracovaného Doc. Dr. Ing. V. Š., CSc. dovodit, že by tento (ve fázi řízení před soudem vyhotovený a žalobcem soudu předložený) znalecký posudek obsahoval výraznější doplnění skutkového stavu pro právní hodnocení zásahu do krajinného rázu ve smyslu ust. § 12 zákona o ochraně krajiny a přírody. Zároveň je nutno opět připomenout, že znaleckému posudku nepřísluší hodnotit míru zásahu do krajinného rázu.

Jelikož však zmiňovaná odvolací námitka nebyla žalovaným vypořádána a odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska vykazuje i další shora vytčené vady, způsobuje tato skutečnost nepřezkoumatelnost potvrzujícího závazného stanoviska spočívající v nedostatku důvodů. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze totiž hovořit v situaci, kdy se správní orgán řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, příp. dojde k nedostatečnému odůvodnění (jak např. vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). I na potvrzující závazné stanovisko je nutno vztáhnout

podmínku týkající se odůvodnění správního rozhodnutí, podle níž platí, že z odůvodnění musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené.

Soud také dále nad rámec shora uvedeného připomíná, že závazné, resp. potvrzující závazné stanovisko, slouží pouze k účelu vymezenému v ust. § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny a nikoliv k hodnocení, zda stavba je provedena v souladu s územně plánovací dokumentací.

Soud se dále ještě zabýval otázkou, zda v případě, kdy žalobní námitky nesměřovaly do jiných úvah žalovaného vedoucích k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, by bylo nutno žalobu zamítnout, protože žalobou nedotčené důvody, které vedly k zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby oplocení a skladu na pozemku p. č. 2180/4, byly opřeny o hodnocení, že žalobce neprokázal splnění další z podmínek legalizace, totiž soulad s územně plánovací dokumentací. Napadené rozhodnutí žalovaného se však touto problematikou zabývá pouze okrajově v tom směru, že žalovaný souhlasil s argumentací prvostupňového správního orgánu, ovšem neobsahuje žádné bližší vlastní úvahy žalovaného, přičemž část odvolacích námitek směřovala proti tomuto závěru prvostupňového správního orgánu. Především však žalobou napadené rozhodnutí žalovaného stojí na závěru, že žádosti o dodatečné povolení stavby oplocení a skladu na pozemku p. č. 2180/4 nelze vyhovět z důvodu nesouhlasného závazného stanoviska a nesouhlasného potvrzujícího závazného stanoviska (v takovém případě se další dokazování neprovádí a žádost se zamítne). Soud proto po konstatování důvodnosti žalobních námitek směřujících proti podstatným důvodům žalobou napadeného rozhodnutí shledal nutnost přistoupit k jeho zrušení.

VII. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tedy na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil postupem ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Shora vytčené vady žalovaný napraví, resp. zajistí jejich napravení (viz ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Navrhovatel byl v řízení úspěšný, proto mu náleží náhrada nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a dále v nákladech právního zastoupení žalobce v řízení před krajským soudem v celkové výši 18 316 Kč podle vyhl. č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

V dané věci se jedná o odměnu advokátky JUDr. Hany Koudelové za zastupování žalobce v řízení před krajským soudem za úkon právní služby: převzetí a příprava zastoupení, podání žalobního návrhu, podání stanoviska k vyjádření žalovaného k žalobě a účast u jednání před Krajským soudem v Brně. Podle ust. § 7, 9 odst. 4 advokátního tarifu činí sazba za 1 úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3 100 Kč. Podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za 1 úkon právní služby nárok také na paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. V daném případě náhrada činí částku celkem 1 200 Kč.

Náklady řízení dále spočívají v náhradě jízdních výdajů zástupkyně žalobce. Jízdní výdaje podle § 157 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb. spočívají v základní náhradě za každý 1 km jízdy a dále v náhradě výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Podle § 1 písm. b) vyhl. č. 440/2016 Sb. činí sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel u osobních silničních motorových vozidel 3,90 Kč/1 km jízdy. Zástupkyně žalobce uskutečnila cestu na trase Hodonín – Brno a zpět v délce 2 x 74 km, a to automobilem zn. Volno XC90, reg. zn. ... Výše základní náhrady za použití tohoto osobního automobilu po zaokrouhlení činí 577 Kč. Náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu při kombinované spotřebě 8,5 l motorové nafty na 100 km (jak vyplývá z doložené fotokopie technického průkazu vozidla) a při výši průměrné ceny pohonné hmoty za 1 l 28,60 Kč u motorové nafty podle § 4 písm. c) vyhl. č. 440/2016 Sb., činí částku ve výši 360 Kč. Celková náhrada jízdních výdajů tak činí částku 937 Kč.

Podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu náleží advokátovi také náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, a to za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Zástupkyně žalobce cestou k soudnímu jednání na trase Hodonín – Brno a zpět promeškala čas v rozsahu 6 započatých půlhodin, proto soud žalobci přiznal podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu také náhradu v částce 600 Kč (6 x 100 Kč).

Vzhledem ke skutečnosti, že zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani ve výši 3 179 Kč. Celkové náklady řízení za zastoupení, vč. daně z přidané hodnoty a zaplaceného soudního poplatku, činí částku ve výši 21 316 Kč. Ke splnění povinnosti byla žalovanému k uhrazení nákladů řízení stanovena přiměřená lhůta.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož platí, že osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodu zvláštního zřetele hodných soud může osobě zúčastněné na řízení na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že krajský soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání dalších nákladů řízení, a proto rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. 9. 2017

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. P.